

ΜΑΡΙΑ ΣΤΥΛΛΟΥ, ΣΕΚ

Η σημερινή συγκέντρωση δεν είναι αφιερωμένη μόνο στον Κρις Χάρμαν, είναι αφιερωμένη και σε ένα άλλο μεγάλο γεγονός, στη συμπλήρωση δέκα χρόνων από τα γεγονότα του Σιάτλ, από τη στιγμή που το αντικαπιταλιστικό κίνημα έγινε καθημερινότητα στους δρόμους των ΗΠΑ, της Ευρώπης, όλου του κόσμου. Η σημερινή εκδήλωση δεν θα μπορούσε να είναι η ίδια αν δεν είχε προηγηθεί το Σιάτλ, αν δεν είχε βγει ένα κίνημα που να λείει τέρμα στον καπιταλισμό, σε αυτό το βάρβαρο σύστημα, ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός. Σαν συνέπεια στο πάνελ βρσκονται σήμερα ομιλητές από την αντικαπιταλιστική αριστερά της Ευρώπης και της Ελλάδας.

Ήταν δέκα χρόνια φοβερών εξελίξεων. Δέκα χρόνια που ο αντικαπιταλισμός μπήκε στην ημερήσια διάταξη. Πριν από το Σιάτλ το να δηλώνεις αντικαπιταλιστής σε έβραζε στο περιθώριο. Μετά το Σιάτλ ο αντικαπιταλισμός πότισε τη συνείδηση της νεολαίας, πότισε τη συνείδηση ενός ολόκληρου κομματιού της εργατικής τάξης, δημιούργησε καινούργιες οργανώσεις και μεγάλωσε τις παλιές. Από το Σιάτλ στην Πράγα, στη Γένοβα, στη Φλωρεντία, στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στην Αθήνα το 2006, μια μεγάλη πορεία που δέκα χρόνια τώρα μας έχει καθορίσει όλους μας. Για πρώτη φορά στην Ευρώπη υπάρχουν οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, που συνεργάζονται, που παίζουν μεγαλύτερο ρόλο, που μεγαλώνουν, που γίνονται πόλος.

Τα παρελθόντα βεβαία δεν φτάνουν. Η επαναστατική αριστερά έχει να αντιμετωπίσει τρία ζητήματα. Το πρώτο είναι η οικονομική κρίση που αλλάζει την περίοδο, το δεύτερο είναι η εργατική τάξη και οι αγώνες και το τρίτο είναι οι εξελίξεις στην ίδια την αριστερά.

Οικονομική κρίση. Δεν μπορεί η Αριστερά να αντιμετωπίσει την περίοδο χωρίς να λάβει υπόψη της το βάθος της οικονομικής κρίσης. Δεν πρέπει να κάνει το λάθος που έκανε με το αντιπολεμικό κίνημα, όταν πριν από οκτώ χρόνια άρχιζαν οι βομβαρδισμοί στο Αφγανιστάν και το κομμάτι βασικά της ρεφορμιστικής αριστεράς αντιμετώπισε τις εξελίξεις με μεγάλο σκεπτικισμό, υπήρξαν κομμάτια που δεν μπήκαν μέσα στο αντιπολεμικό κίνημα.

Το ίδιο λάθος είναι σήμερα να αγνοήσει κανείς την οικονομική κρίση. Σήμερα, οι καπιταλιστές δεν έχουν σχέδιο εξόδου από την κρίση. Αυτό έχει οικονομικές, πολιτικές και ιδεολογικές συνέπειες. Το πιο πρόσφατο παράδειγμα, έρχεται από την επίσκεψη Ομπάμα στην Κίνα και έχει δύο όψεις. Η πρώτη, ότι ο Ομπάμα παραδέχτηκε ότι η διεθνής οικονομία μπορεί να ξαναμπει σε νέα ύφεση. Αυτό που ο Ρουμπίν και διάφοροι άλλοι οικονομολόγοι υποστήριξαν ότι η κρίση δεν θα έχει σχήμα V αλλά σχήμα W, ότι την «ανάκαμψη» θα ακολουθήσει νέα ύφεση.

Και η δεύτερη, ότι ο Ομπάμα ζήτησε από την Κίνα να σταματήσει την υποτίμηση του νομίσματός της, για να μπορέσει η βιομηχανία των ΗΠΑ και της Ευρώπης να ανακάμψει.

Με αυτό το τελευταίο ο Ομπάμα παραδέχτηκε ότι μπορεί να διασώσανε τις τράπεζες, αλλά ή παραγωγή, οι βιομηχανίες καταρρέουν μέσα στις ιδιες τις ΗΠΑ και γι' αυτό ζητάει από την Κίνα να περιορίσει τις εξαγωγές της ανατιμώντας το νόμισμά της. Αυτή είναι η πιο ξεκάθαρη παραδοχή για το πόσο βαθειά είναι η κρίση. Και βεβαία η Κίνα είπε όχι, συμ-

βούλεψε τους Αμερικάνους να ανατιμήσουν το δολάριο, γιατί η Κίνα είναι γεμάτη από δολάρια, αποτελεί το μεγαλύτερο δανειστή των ΗΠΑ και πως τολμάνε οι ΗΠΑ να ζητάνε ανατίμηση του κινέζικου νομίσματος.
Που οδηγούν αυτά; Στους χειρότερους ανταγωνισμούς που μπορεί να σκεφτεί κανείς ανάμεσα στις καπιταλιστικές χώρες. Τι σημαίνουν αυτοί οι ανταγωνισμοί, υπάρχει σχέδιο; Στο τέλος αυτών των διαπραγματεύσεων, ο Ομπάμα είπε δεν θα βλούμε δασμούς στα προϊόντα της Κίνας και ξέρετε θέλουμε μια βοήθεια για το Αφγανιστάν. Δώστε χρήματα και εκπαιδέυστε στρατό για το Αφγανιστάν. Καπιταλισμοί, χωρίς σχέδιο, στο κύμα της θάλασσας. Η ίδια εικόνα είναι και στην Ελλάδα.

Πέφτει

Σήμερα, ο Τόμιας στα Νέα αναρωτιέται: να κάνουμε τις θυσίες που ζητείει η κυβέρνηση, αλλά προς τα πού; Ο ελληνικός καπιταλισμός διέσωσε τις τράπεζες, όχι τόσο με τα 28 δις, αλλά με το γεγονός ότι οι τράπεζες δανειζονται από την Ευρωπαϊκή κεντρική τράπεζα με 1% επιτόκιο και δανείζουν με 5%, έχοντας τεράστια κέρδη. Αλλά η παραγωγή; Πέφτει. Οι θέσεις εργασίας; Πέφτουν. Τα πάντα πέφτουν. Η πολιτική της μείωσης των ελλειμμάτων θα σπρώξει ακόμα περισσότερο προς την ύφεση, είναι η ίδια κριτική που έκανε ο Παπανδρέου στον Καραμανλή όταν είπε σκληρότερη πολιτική και τώρα κάνει τα ίδια. Κολοτούμπες, συνέχεια κολοτούμπες και κανένα απολύτως σχέδιο.

Αυτές οι εξελίξεις προκαλούν αντιδράσεις και μέσα στην εργατική τάξη. Όχι όμως αυτόματα. Εξαρτάται από την κατάσταση που βρίσκεται η εργατική τάξη όταν μπαίνει σε συνθήκες κρίσης. Είναι σε κατάσταση διάλυσης και απογοήτευσης ή σε κατάσταση αγώνων; Στην Ελλάδα, αλλά και αλλού, η εργατική τάξη έχει μπει στην οικονομική ύφεση σε κατάσταση μαχητική, σε κατάσταση αγώνων, αυτή είναι η εικόνα της τελευταίας δεκαετίας.

Το Σημίτη τον παραίτησε το εργατικό κίνημα και τον ανάγκασε να παραδώσει το ΠΑΣΟΚ στο Γιωργάκη. Ο Καραμανλής με το που εκλέχτηκε αντιμετώπισε το μπαρζάν κινητοποιήσεων των συμβασιούχων που τους κοροϊδίευε και επί πέντε χρόνια οι αγώνες δε σταμάτησαν μέχρι την στιγμή που - μοναδικό στα χρονικά – δήλωσε παραίτηση για να περάσει οι εξουσία σε άλλον.

Ίδια είναι η εικόνα και των πέντε βδομάδων με τη νέα κυβέρνηση. Μια κυβέρνηση με άνετη πλειοψηφία, έχει ξεκινήσει με ένα νέο μπαράζ κινητοποιήσεων: Η απεργία στα λιμάνια, τα stage, οι συμβασιούχοι, ο αναβρασμός στα σχολεία, μεθαύριο οι νοσοκομειακοί και η ΠΙΟΕ-ΟΤΑ. Και βεβαία, αυτό που ζήσαμε φέτος με την άπιστευτη πορεία για το Πολυτεχνείο που όλοι τρελαθήκαμε.

Ποια όμως είναι η κατάσταση της Αριστεράς; Μπορεί η Αριστερά να αξιοποιησει αυτές τις νέες συνθήκες; Σαν αποτέλεσμα της πορείας όλων αυτών των τελευταίων χρόνων, για πρώτη φορά μικρές πολιτικές μειοψηφίες έχουν τόσο μεγάλα ακροατήρια. Αυτό δε σημαίνει αυτόματα ότι η Αριστερά αντιδρά σωστά σε αυτές τις συνθήκες. Αλλά υπάρχουν δυνατότητες. Στην Ελλάδα υπάρχει ένα γεγονός που χρειάζεται να πάρουμε υπόψη μας και αυτό είναι η ύπαρξη μιας μεγάλης δυνατής αντικαπιταλιστικής

αριστεράς. Τι σημαίνει αυτό;

Ένα παράδειγμα. Όταν έσπασε η Κομμουνιστική Επανάδρση, επειδή συνεργάστηκε με τους σοσιαλδημοκράτες στην Ιταλία, κατάρρευσε όλη η αριστερά και μέχρι ενός σημείου και το εργατικό κίνημα - και τώρα προσπαθών να ανακάμψουν. Αυτό δεν συνέβη στην Ελλάδα, παρόλο που ο ΣΥΡΙΖΑ βρέθηκε μπροστά σε κατάσταση κρίσης. Αν στην Ελλάδα δεν υπήρχε η αντικαπιταλιστική αριστερά, αν οι εξελίξεις εξαρτιόταν αποκλειστικά από το τι θα συνέβαινε μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ – πολλές φορές μας ρωτάνε μα γιατί δεν συνεργάζεστε, δεν είστε κομμιάτι – φανταστείτε ποιά θα ήταν η διάλυση, ποια θα ήταν η παραίτηση, η παράλυση.

Είναι οργανωτικό θέμα αυτό; Όχι, καταρχήν είναι θέμα πολιτικό. Η κρίση προκαλεί τεράστια προβλήματα στην Αριστερά πώς θα αντιμετωπίσει τη νέα κατάσταση, πώς θα αντιμετωπίσει το εργατικό κίνημα. Το εργατικό κίνημα χρειάζεται να δώσει άλλες μάχες, χρειάζεται να ανοίξει άλλη προοπτική, δεν φτάνει να λες απλά αντίσταση και αγώνες. Ουτε ο φιλο-κεϊνσιανισμός μπορεί να λειτουργήσει ούτε μπορούμε να υπεκφεύγουμε το ζήτημα της προοπτικής. Δείτε το Δεκέμβρη. Ο Δεκέμβρης έδειξε ότι μπαίνομε σε άλλες εποχές, σε άλλες αντιδράσεις, σε άλλα κινήματα. Φανταστείτε μέσα σε αυτές τις συνθήκες να μην υπήρχε η αντικαπιταλιστική αριστερά. Αυτό σημαίνει πολύ καινούργια καθήκοντα για μια εμάς. Σε όλα τα επίπεδα.

Ρίζες

Η αντικαπιταλιστική αριστερά έχει μεγάλη δύναμη μέσα στους χώρους της νεολαίας, αλλά είναι ακόμα αδύναμη μέσα στους εργατικούς χώρους. Το πρώτο που χρειάζεται είναι να αποκτήσει ρίζες, να μπει μπροστά και να οργανώσει τις μεγάλες συγκρούσεις που έρχονται, να οργανώσει την αλληλεγγύη, τον κάθε αγώνα, τη σύνδεση με τους άλλους αγώνες.

Το δεύτερο είναι η πολιτική. Οι αντικαπιταλιστές έχουν πολιτική σε δύο επίπεδα: Δεν αφήνουν τις ιδέες της κυρίαρχης τάξης να μπαίνουν στην εργατική τάξη και να τη διάλυουν. Σκεφτείτε τις ρατσιστικές ιδέες, στην Βρετανία υπήρξαν διαδηλώσεις και απεργίες, αλλά έλεγαν δουλείες «μόνο για τους βρετανούς εργατές». Σκεφτείτε ότι ο Άνιμερτίγες έλεγε για να καθσυχώσει ότι συζητάει με την COSCO ότι δεν θα δεχτεί κινέζους εργάτες λες και η εργατική τάξη παλεύει για τη χρώμα θα έχουν οι εργάτες.

Υπάρχει, όμως, και θέμα συνολικής πολιτικής έκφρασης. Δεν είμαστε απλώς άθροισμα κινήμάτων, είμαστε πολιτικές οργανώσεις, είμαστε πολιτικές συσπειρώσεις, που οργανώνουν τον κόσμο που παλεύει και γίνονται το κέντρο αναφοράς. Όχι μόνο για τις εκλογές, αλλά για όλες τις μάχες.

Αυτή η προσπάθεια γίνεται πιο δυνατή όταν έχει και δυνατές επαναστατικές οργανώσεις μέσα. Είναι δύναμη οι επαναστατικές οργανώσεις μέσα στην αντικαπιταλιστική αριστερά, είναι δύναμη για τις ιδέες, για τη στρατηγική, για τις τακτικές, γιατί μέσα σε αυτήν την περίοδο τα πράγματα δεν είναι γραμμικά, δεν είναι μονοσήμαντα, δεν είναι μηχανικά. Εδώ βρισκόμαστε, χαίρομαστε πάρα πολύ γιατί έχουμε απόψε εδώ αυτό το διεθνές πάνελ, χαίρομαστε πολύ που έχουμε στην Ελλάδα την ANTAPΣYA, δεν φτάνει να χαίρομαστε χρειάζεται να οργανωνόμαστε.

Η αντικαπιταλιστική αριστερά σήμερα

Από αριστερά προς τα δεξιά: Σωτήρης Κοντογιάννης, Ούτα Σπερι, Ιβάν Λεμέτρ, Ιωάννα Λούβρου, Αργυρή Ερωτοκρίτου, Μαρία Στύλλου, Αντώνης Δραγιανίνος

IBAN LEMETP, NRA - Γαλλία

Ευχαριστώ για την πρόσκλησή σας και τη συμμετοχή στη συζήτηση. Η οικονομική και πολιτική κατάσταση που γνωρίζετε έχει πάρα πολλά κοινά με την κατάσταση που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι στη Γαλλία. Ένα θετικό αποτέλεσμα των επιθέσεων της μπουρζουαζίας στο κίνημα είναι ότι φέρνει τους λαούς πιο κοντά.

Αντί να μιλήσω για τους γενικούς μηχανισμούς της κρίσης, θα ήθελα να μιλήσω για τη συγκεκριμένη. Η κρίση αντιπροσωπεύει ένα πραγματικό αναποδογύρισμα των συνθηκών μέσα στις οποίες διεξάγονται οι αγώνες. Κάνουμε πολλούς παραλληλισμούς με την αντίστοιχη κρίση του 1929, αλλά πιστεύω ότι αυτή η κρίση είναι πρωτότυπη και θέτει καινούργια ερωτήματα. Μπαίνομε σε μια χρόνια κρίση του καπιταλισμού. Η ανάκαμψη στην οποία αναφέρονται τα διάφορα έντυπα της άρχουσας τάξης δεν είναι πραγματική. Η ανάκαμψη η οποία υπάρχει αφορά μόνο το κέρδος λόγω της υπερκεμετάλλευσης των λαών και αναπόφευκτα αυτή η αύξηση των κερδών, ενώ ταυτόχρονα η ανεργία, η επισφάλεια, όλα αυτά αυξάνονται, ανοίγει το δρόμο σε νέα ύφεση. Η παγκοσμιοποίηση δίνει κάποιες δυνατότητες ανάκαμψης στους καπιταλιστές, αλλά στα στενά πλαίσια μιας συνεχούς κρίσης.

Και αυτή η κρίση εκφράζεται στις διεθνείς σχέσεις, έλεγε η Μαρία για τον πόλεμο στο Αφγανιστάν, νομίζω και σήμερα διακυβούνται πολλά γύρω από το Αφγανιστάν, όπου ο Ομπάμα προσπαθεί να χρησιμοποιήσει μια πολιτική που να συνδυάζει την Κίνα και τη Ρωσία. Αλλά αυτή η συμφωνία, αν τελικά γίνει, θα γίνει όχι μόνο ενάντια στο λαό της Κίνας και της Ρωσίας, αλλά ενάντια σε όλους τους λαούς που καταπιέζονται, γιατί πίσω από τον έλεγχο του Αφγανιστάν, υπάρχει ο έλεγχος της Ασίας και η Κίνα είναι μέρος της Ασίας. Έτσι ο Ομπάμα διαπραγματεύεται μαζί με την Κίνα και τη Ρωσία, για να υπερασπιστεί τα συμφέροντα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σε μια περίοδο που οι διεθνείς εντάσεις αυξάνονται. Η οικονομική κρίση σημαίνει και κρίση των διεθνών σχέ-

σεων και όλα αυτά μαζί συνδυάζονται και δημιουργούν κρίσεις και σε πολιτικό επίπεδο.

Στην Ελλάδα μόλις γνωρίσατε ένα επεισόδιο αυτής της πολιτικής κρίσης που ξεκινάει. Στη Γαλλία, επίσης έχουμε γνωρίσει σε διάφορες στιγμές πολιτικές κρίσεις, στη βίαση των οποίων βρίσκεται μια πολύ σημαντική εξέλιξη: Οι άρχουσες τάξεις δεν έχουν πια επιχειρήματα για να νομιμοποιούν τις επιθέσεις τους. Μετά το 1989, την πτώση του Τείχους και την κατάρρευση στη Ρωσία, μας έλεγαν ότι η οικονομία της αγοράς, θα φέρει ευημερία, ειρήνη και δημοκρατία. Δεν έχουμε τίποτα από τα τρία. Αντίθετα, η δημοκρατία καταστρατηγείται, οι στρατιωτικές εντάσεις αυξάνονται και ενώ πρόσφατα ο ΟΝΕ έλεγε ότι θα εξαφανιστεί η φτώχεια στο μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη, σήμερα η φτώχεια αυξάνεται όλο και περισσότερο.

Οι μεγάλες δυνάμεις δεν έχουν πια επιχειρήματα για να δικαιολογήσουν μια τέτοια αποτυχία. Για να δικαιολογήσουν τον πόλεμο στο Αφγανιστάν, ο Ομπάμα που υποσχόταν ότι θα αναδιρθώσει την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ, ξαναφέρει στο προσκήνιο τα επιχειρήματα του Μπους. Το σύνολο των πολιτικών κομμάτων αντιμετωπίζει αυτήν την κρίση επιχειρημάτων, δεν μπορούν να αποδείξουν ότι η πολιτική τους είναι για το κοινό όφελος. Τα ψέματά τους σκοντάφουν στην κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα και αυτή η κρίση χτυπάει πάνω και κύρια τη σοσιαλδημοκρατία. Το σύνολο της σοσιαλδημοκρατίας, αλλά και τη συνδικαλιστική αριστερά, αφού έχουν μεταβάλει τη σχέση.

Το Σοσιαλιστικό Κόμμα δεν καταφέρνει να φτάξει ένα πολιτικό σχέδιο. Η διαχείριση του καπιταλισμού, το φέρνει σε ψέματα που αντιφάσκουν με την πραγματικότητα. Και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες υποκόπτουν κάθε μέρα και περισσότερο. Αν πάρουμε για παράδειγμα τη Γαλλία, η δύναμη του Σαρκοζί είναι ότι κατάφερε όχι μόνο να ουδετεροποιήσει τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, αλλά

να τις συνδέσει με την πολιτική του. Ακόμα και το συνδικάτο που φαίνεται να είναι το πιο ταξικό, τη CGT.

Όλη αυτή η κατάσταση δημιουργεί για τους αντικαπιταλιστές δυνατότητες και καθήκοντα πολύ σημαντικά. Η κρίση του καπιταλισμού που είναι παγκόσμια, θέτει το ερώτημα του Μέλλοντος γενικά. Προφανώς η ιστορία «δεν έχει τελειώσει». Και αντίθετα μια καινούργια σελίδα είναι έτοιμη να γραφτεί. Και αυτή η σελίδα έχει ένα τίτλο που είναι «Πάλη για το Σοσιαλισμό».

Εναλλακτική

Είναι καθαρό ότι η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων, του ελεύθερου ανταγωνισμού, της αγοράς, ήταν μια αποτυχία και πρέπει να ξαναδημιουργήσουμε την εναλλακτική του σοσιαλισμού, δηλαδή μιας πολιτικής σχεδιασμού και ελέγχου της οικονομίας και της κοινωνίας από τον ίδιο τον κόσμο. Σε λίγο καιρό θα γίνει η Σύνοδος Κορυφής της Κοπεγχάγης. Πώς μπορούμε να απαντήσουμε στην οικολογική και κλιματική κρίση μέσα στο πλαίσιο του ανταγωνισμού και της οικονομίας της αγοράς; Ποτέ ξανά στο παρελθόν το θέμα του σχεδιασμού και του ελέγχου δεν τέθηκε με την αίσθηση του τόσο επείγοντος.

Το πρόγραμμά μας επικαιροποιείται, τίθενται νέα καθήκοντα πολύ συγκεκριμένα. Να μπορούμε να βρούμε απαντήσεις στην κρίση του εργατικού κινήματος που θέτει πραγματικά το πρόβλημα της δημιουργίας νέων κομμάτων που να εκπροσωπούν τον κόσμο της δουλειάς. Και να προσθέσω κάτι σε σχέση με τη Γαλλία. Πέρα γνωρίσαμε πολύ σημαντικές κινητοποιήσεις, όμως οι συνδικαλιστικές ηγεσίες τις σταμάτησαν. Η αγανάκτηση συνεχίζει να αυξάνεται, αλλά υπάρχει δυσκολία να εκφραστεί προς τα έξω, λόγω της παθητικοποίησης των συνδικαλιστικών ηγεσιών να χρίσουν συγκεκριμένα τα ψήφια τους εναντίον των αγώνων.

Αυτή η μάχη για να οργανώσουμε την απάντηση του συνδικάτου της δουλειάς, δεν τίθεται μόνο σε συνδικαλιστικό επίπεδο, αλλά

και σε πολιτικό. Πρέπει να αναπερνώσουμε το ηθικό των αγωνιστών, να αισθανθούν αυτοπεποίθηση και εμπιστοσύνη. Επίσης να δώσουμε συνέχεια και εμπιστοσύνη συνολικά στο εργατικό κίνημα, γιατί το πωσύνυρμα του Σοσιαλιστικού Κόμματος και της ρεφορμιστικής αριστεράς, άφησε ελεύθερο το πεδίο - και αυτό είναι πολύ κακό - στις ιδέες της μπουρζουαζίας και τις νεοφιλελεύθερες ιδέες.

Εμείς πρέπει να ξανά- «νομιμοποιήσουμε» τις διεκδικήσεις της εργατικής τάξης και με αυτό το στόχο ξεκινήσαμε εδώ και κάποιους μήνες συζητήσεις ώστε να συντονίσουμε τους αντι-νεοφιλελεύθερους με τους αντικαπιταλιστές στις επόμενες επαρχιακές εκλογές στη Γαλλία το 2010. Δυστυχώς αυτές οι συζητήσεις δεν πάνε καλά, αλλά πιστεύω ότι είναι απαραίτητο για εμάς να ενώσουμε τους αντικαπιταλιστές και ταυτόχρονα να έχουμε μια πολιτική απέναντι στους αντι-νεοφιλελεύθερους, απέναντι στους ρεφορμιστές. Ταυτόχρονα για να ενωσουμε τις δυνάμεις για τις κινητοποιήσεις, αλλά και για να κάνουμε φανερούς τους πολιτικούς διαταγμούς, ιδίως στη Γαλλία, όπου η πολιτική του ΚΚ μοιάζει με την πολιτική της Επανάδρσης στην Ιταλία – αφού προτιμήσει τη συμμαχία με τη σοσιαλδημοκρατία από τη συμμαχία με τους αντικαπιταλιστές, προτιμώντας τις εκλογικές έδρες και όχι τις διεκδικήσεις του κόσμου της δουλειάς, του λαού.

Φυσικά αυτό το αποτέλεσμα δεν μας εμποδίζει να διεκδικούμε να υπάρχει η ενότητα στη δράση, αλλά ταυτόχρονα πρέπει να δουλεύουμε προς την κατεύθυνση της ένωσης των αντικαπιταλιστών γιατί πιστεύω ότι η κρίση υπογραμμίζει τη σημασία της ομοδοποίησης των πολιτικών δυνάμεων σε σχέση με τις διεκδικήσεις της εργατικής τάξης. Θα αναπτύχουμε αν είμαστε ικανοί να εκφράσουμε τις διεκδικήσεις των εργαζόμενων. Χρησιμοποιούμε ένα σύνθημα γι' αυτό στη Γαλλία: «Θέλωμε να κτίσουμε ένα κόμμα το οποίο θα είναι πιστό στα συμφέροντα των εργατών όσο είναι η δεξιά στα συμφέροντα των αφεντικών».

ΟΥΤΑ ΣΠΕΡΙ, Marx 21-Γερμανία

Κατ' αρχήν θα ήθελα να σας μεταφέρω τον χαιρετισμό από τα κατελιμμένα πανεπιστήμια της Γερμανίας. Ονομάζομαι Ούτα Σπέρι, είμαι μέλος του Marx21, ενός επαναστατικού δικτύου που λειτουργεί μέσα στο κόμμα της αριστεράς Die Linke και ταυτόχρονα επικεφαλής του κόμματος στο Φράμπουργκ. Στις εκλογές της 27 Σεπτεμβρίου ημουν η υποψήφια της Die Linke για το Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο στο Φράμπουργκ.

Εργάζομαι στην Πανεπιστημακή Κλινική του Φράμπουργκ, ένα νοσοκομείο με 9.000 εργαζόμενους και είμαι μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του σωματείου. Ο χώρος εργασίας μου είναι για μένα η πολιτική μου βάση.

Στο Φράμπουργκ καταφέραμε, με ένα ξεκάθαρο αριστερό περιεχόμενο και μια πολύ ζωντανή προεκλογική εκστρατεία να πάρουμε το 10% των ψήφων -ένα από τα καλύτερα αποτελέσματα σε όλη τη νότια Γερμανία.

Συνολικά κατάφερε η Die Linke να πάρει σε όλη τη Γερμανία το 12% των ψήφων. Τώρα έχουμε στο Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο 76 έδρες και η αριστερά δεν μπορεί πια να εκδιωχθεί από την πολιτική καθημερινότητα.

Στα 11 χρόνια που το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (SPD) βρίσκεται στην εξουσία προώθησε μια τόσο άγρια σειρά από επιθέσεις που καμιά από τις προηγούμενες κυβερνήσεις δεν είχε τολμήσει. Στις εκλογές το SPD κατάρρευσε ολοκληρωτικά: το 23% που πήρε ήταν το χειρότερο ποσοστό στην ιστορία του, 11% λιγότερο από ό,τι στις προηγούμενες εκλογές.

Το SPD πλήρωσε με αυτόν τον τρόπο για τη νεοφιλελεύθερη πολιτική του:

Την αύξηση της ηλικίας συνταξιοδότησης από τα 65 στα 67 χρόνια και αυτό παρόλο που το ποσοστό των εργαζομένων που καταφέρνει να συνεχίζει να δουλεύει σήμερα μέχρι τα 65 είναι το πολύ 30%.

Οι άνεργοι παίρνουν τώρα, μετά τις μεταρρυθμίσεις Χαρτς IV (την εποχή της κυβέρνησης του Σπρέντερ) όλα και όλα 345 ευρώ το μήνα, ένα ποσό με το οποίο είναι αδύνατο να επιβιώσεις.

Μισοί! πείνας, επισφαλείς και αβέβαιες θέσεις απασχόλησης και δουλειές "του ποδαριού" εξαπλώθηκαν πλατεία.

Το 1999 η κυβέρνηση Σοσιαλδημοκρατών - Πράσινων (SPD - Die Gruenen) ξεκίνησε τον πόλεμο ενάντια στην Γιουγκοσλαβία, ενώ από το 2001 η Γερμανία συμμετέχει στον πόλεμο στο Αφγανιστάν, παρόλο που ο πόλεμος αυτός απορρίπτεται από το 70% των Γερμανών.

Ο κόσμος έχει πια χορτάσει αυτή την πολιτική και ο θυμός απλώνεται σε βάρος όλων των αστικών κομμάτων. Το Κόμμα των Πράσινων συνέπνευσε, στη διάρκεια της θητείας του στην κυβέρνηση σε όλες αυτές τις επιθέσεις. Τώρα οι κάποτε αριστεροί Πράσινοι έχουν σχηματίσει, σε δυο κρατίδια, το Αμβούργο και το Ζάαρλαντ, κυβερνήσεις με τη δεξιά.

Η πολιτική της Σοσιαλδημοκρατίας και των Πράσινων έχει οδηγήσει ένα κομμάτι του κόσμου στην απογοήτευση και την αποχή από τις εκλογές. Αισθάνονται αδύναμοι. Έτσι φτάσαμε τώρα στην συντηρητική κυβέρνηση Χριστιανοδημοκρατών (CDU) με το ακραία νεοφιλελεύθερο FDP. Η νίκη τους στις εκλογές δεν οφείλεται σε κάποια απλώνεται να ψήφων τους αλλά στην πτώση της συμμετοχής.

Το κόμμα της ελίτας είναι σήμερα η αριστερά. Στη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας πάρα πολλές κόσμους ενίσχυσε την Die Linke και βοήθησε στην εκπατάνια μας. Καταφέραμε να αυξήσουμε κατά περίπου 10% τον αριθμό

των μελών μας. Με 80.000 μέλη η Die Linke είναι σήμερα το τρίτο μεγαλύτερο κόμμα στη Γερμανία. Πολλοί συνδικαλιστές, πολλοί εργάτες και τους τελευταίους μήνες πάρα πολλοί νέοι άνθρωποι έχουν ενταχθεί στο αριστερό κόμμα.

Η Die Linke είναι το μοναδικό κόμμα που παλεύει με συνέπεια ενάντια στις γερμανικές στρατιωτικές αποστολές, ενάντια στις περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες, ενάντια στην επιμήκυνση του ωραρίου εργασίας. Που παλεύει για την κατοχύρωση ελαχίστου μισθού και την άμεση φορολόγηση της περιουσίας.

Μετά τις εκλογές η Die Linke έχει το καθήκον να χτίσει, μαζί με τα συνδικάτα, την αντίσταση ενάντια στη νέα, συντηρητική κυβέρνηση και να φωνάξει: 'δεν θα πληρώσουμε εμείς για την κρίση σας'.

Συνέπειες

Γιατί πάρα πολλοί άνθρωποι έχουν χτυπηθεί από την κρίση και αισθάνονται στην πλάτη τους τις συνέπειες αυτής της πολιτικής. Λόγω του προαστατολισμού της οικονομίας στις εξαγωγές η Γερμανία έχει χτυπηθεί σκληρά από την κρίση -με πρώτη την αυτοκινητοβιομηχανία.

Σήμερα δεν υπάρχει σχεδόν ούτε μια οικογένεια που να μην έχει πληγεί από την ημερηγασία (περιοχή του χρόνου εργασίας και του μισθού) τις απολύσεις και την ανεργία -3.5 εκατομμύρια εργαζόμενοι έχουν χάσει από τον Οκτώβριο του 2008 μέχρι σήμερα τη δουλειά τους στη Γερμανία.

Αν στη Γερμανία, σε ένα από τα πιο πλούσια κράτη του κόσμου, πρέπει να πληρώνει ο πληθυσμός με αυτόν τον τρόπο για την κρίση, αν στη Γερμανία πρέπει να υπάρχουν παιδιά που μεγαλώνουν μέσα στη φτώχεια, τότε έχει έρθει η ώρα να πούμε: ο καπιταλισμός δεν δουλεύει, έχει έρθει η ώρα του αντικαπιταλισμού.

Γιατί πολλοί άνθρωποι αντιλαμβάνονται ότι δεν πάει άλλο έτσι και τάσσονται ανοιχτά υπέρ μιας αριστερής, μια πραγματικής εναλλακτικής λύσης. Στον αγώνα ενάντια στις συνέπειες της κρίσης η Die Linke στέκεται στην πρώτη γραμμή του αγώνα.

Την περασμένη βδομάδα η Die Linke μαζί με τις οργανώσεις του αντικαπιταλιστικού κινήματος, συνδικαλιστές και ανέργους πήρε την απόφαση για την διοργάνωση μιας σειράς από διαδηλώσεις. Είμαστε το μοναδικό κόμμα που παλεύει, στο πλευρό των συνδικάτων, ενάντια στις μαζικές απολύσεις.

Παρόλα αυτά, μέσα στην Die Linke υπάρχει μια ανοιχτή συζήτηση για το τι είναι πιο σημαντικό -ο ταξικός αγώνας ή η συμμετοχή στην κυβέρνηση. Στα κρατίδια του Βερολίνου και του Βραδεμβούργου η Die Linke συμμετέχει στις τοπικές κυβερνήσεις και έχει δώσει τη συνεισότη της για απολύσεις.

Ο Οσκαρ Λαφοντέν, ο ηγέτης του κόμματος, ήταν για χρόνια στο SPD και έχει αποκομίσει από αυτή τη συμμετοχή σημαντικές εμπειρίες. Έχει θέσει σκληρές προϋποθέσεις για μια συμμετοχή της Die Linke στην κυβέρνηση:

Καμιά υποστήριξη στις πολεμικές εξορμήσεις, να φύγει ο γερμανικός στρατός από το Αφγανιστάν. Καμιά ιδιωτικοποίηση. Να καταργηθούν οι μεταρρυθμίσεις Χαρτς IV, που καταβίσκων στην ένδεια τους άνεργους. Να αντιστραφεί η αύξηση του ορίου ηλικίας στα 67 χρόνια.

Συνέχεια στη σελίδα 12